

[Henry Christensen]

Derfor må det jo bero helt på tilfældigheder og uheld og andre ting, som ministeren slet ikke kan gøre for, når det uheldige er sket, at her var ministeren ikke i stand til i det halve år, der er gået, at besvare et eneste af de spørgsmål, der var stillet i udvalget. Det er vi naturligvis ked af, men jeg synes, at vi skylder det høje ting og naturligvis også den højtærede formand en forklaring på, hvorfor vi ikke er kommet længere, og jeg gentager, at det er naturligvis et stygt uheld, at det ikke er gået bedre.

Jeg må måske dog sige til ministeren, at når ministeren nu havde fået en redegørelse for en måneds tid siden, forstod jeg, fra England, altså i forrige folketingsår, så kunne ministeren i stedet for, at han begynder her at fortælle om, hvad den har betydet for hans vurdering, have sørget for, at den omgående var kommet udvalget i hænde. Det havde måske været rimeligt, men at det ikke skete, skyldes naturligvis heller ikke dårlig vilje; også det, forstår jeg, skyldes sikkert et kedeligt sammentræf af uheldige omstændigheder. Men det er altså forklaringen på, at det har været nødvendigt at fremsætte lovforslaget igen og bede om, at vi på ny får det henvist til et udvalg.

Anker Jørgensen: Vi har i mit parti den opfattelse, at grundloven på udmærket måde sikrer de demokratiske rettigheder, og vi mener derfor, at det lovforslag, som her er genfremsat, i bedste fald er overflødigt og i værste fald er skadeligt, og at en sådan lovgivning under ingen omstændigheder kan blive til praktisk nytte til fremme af de demokratiske rettigheder. Jeg vil gerne i den forbindelse nævne ILO-konventionen, som har været citeret tidligere. I ILO-konventionen af 1948 om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig fastsættes det, at arbejder- og arbejdsgiverorganisationer er berettiget til selv at udarbejde deres love og bestemmelser og til i fuld frihed at vælge deres repræsentanter og til at ordne deres administration og virksomhed — og endelig: til at udforme deres programmer.

Det er væsentligt at lægge mærke til, at der er en stor, meget stor, overensstemmelse imellem den danske fagbevægelses program-punkter og de program-punkter, som social-

demokratiet har lagt op til, og derfor er støtte ikke alene demokratisk, men også ganske naturlig.

Jeg mener også, at selve forslaget er en smule diletantisk. Det er meget svært at fortolke begrebet: at man ikke må støtte politisk arbejde. Jeg mener, at man overhovedet ikke i organisationer i dag — og slet ikke i den slags organisationer, som vi her taler om — kan lave noget organisationsarbejde, uden at det på en eller anden måde er politisk. Jeg vil i den forbindelse bare spørge hr. Henry Christensen, om ikke han mener, at landbrugsorganisationernes hele virke i virkeligheden er et politisk arbejde, som derfor ikke kan skilles ud fra organisationens øvrige arbejde.

Jeg må også, for at tale lidt aktuelt, nævne, at i den sidste tid har 11 store erhvervsorganisationer, Grosserer-Societetet, Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet, Landbrugsrådet, rederiforeningerne, Assurandør-Societetet, d. v. s. forsikringssekskabernes organisation, og flere andre protesteret mod socialministerens foreløbige udkast til en ny ATP-ordning. Er dette ikke politisk virksomhed? Og hvordan vil man i det hele taget gøre op, når man ad lovgivningens vej skal gribe ind og sige: det må du, kære organisation, og det må du ikke. Det er diletantisk, det er umuligt at afgøre. Det må afgøres ikke ved en retsinstans, men netop ved politiske, demokratiske afgørelser i de enkelte organisationer, af hvad art nævnes kan.

Må jeg så lige sige, at det også nævnes, at man ikke må støtte en politisk presse. Det vil jo blot medføre, at man kan kalde pressen noget andet, men man kan naturligvis ikke komme til livs og bør ikke komme til livs, at en bestemt presse giver udtryk for nogle bestemte politiske synspunkter. Jeg kender en presse her i landet, som kalder sig upolitisk, men som gang på gang forfægter særdeles bevidste politiske synspunkter, jeg tænker eksempelvis på Jyllands-Posten. Man kunne f. eks. fremover kalde den socialdemokratiske presse for fagbevægelsens presse, hvad den rent faktisk også er, og en lovgivning på dette område ville gå hen over hovedet på det hele.

Kort sagt, lovforslaget er diletantisk, det kan ikke løse de problemer, der påstås at være. Den eneste løsning er den, som